

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâi după Rusalii, a tuturor sfinților

Cu duhul mângâierii vin și-Mi întăresc intrarea în carte, Îmi întăresc Duhul Meu în porți, căci din cer și nu de pe pământ vine puterea cea pentru Mine în om, căci Eu sunt Cel ce pot. Amin.

Mă așez în carte cu sărbătoare de sfinți, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi fac venirea cu sfinții, căci așa este scris, iar sfinții își fac cu Mine venirea lor, și minunată este lucrarea lui Dumnezeu din veac și până în veac, și bine i-ar fi omului să-și hrănească duhul cu măreția lucrărilor lui Dumnezeu cele din toate vremile și să crească omul în dorul de Dumnezeu, în dragostea de Dumnezeu, hrană pentru sufletul lui, și bine Mi-ar fi Mie în om dacă el ar trăi așa înaintea Mea pe pământ!

Vin sfinții cu Mine, căci ei pe pământ au dorit mereu pe Dumnezeu în ei și în oameni, și dorul de Dumnezeu i-a făcut pe ei sfinți și locaș Domnului pe pământ, și din ei S-a împărțit Dumnezeu cu lucrările Sale și a locuit cu ele între oameni, dar diavolul, potrivnicul Meu, și-a înșirat mereu marfa lui față în față cu omul, și omul Îl uită mereu pe Dumnezeu și se hrănește cu cele străine de Dumnezeu, căci duhul lumii a stat mereu la îndemâna minții omului, iar sfinții care au fost din vreme în vreme pe pământ au tras din greu să-i tragă pe oameni de la diavol la Dumnezeu, de la întuneric la lumină, iar plata sfinților Mei este venirea Mea cu ei în zilele acestea, când Eu, Domnul, dau să despart lumina de întuneric ca să vadă omul întunericul și lumina, răul și binele și să aleagă el pe Făcătorul binelui lui, pe Domnul sfinților și al îngerilor slavei Sale, căci omul neajutat să vadă nu poate să vadă și să înțeleagă și să poată.

Hai, poporul Meu, să te învăț și în ziua aceasta iubirea cea pentru Dumnezeu, fiule! Hai, fiilor din porți, căci cerul poate pentru voi și pentru poporul acestui cuvânt! Nu fiți plăpânzi, căci Eu, Domnul, vă dau vouă ca să puteți pentru Mine și pentru poporul Meu și pentru cei ce vor putea cu voia Mea în ei pe pământ. Fiți plini de dor de Dumnezeu în voi pe pământ, căci aceasta este toată mângâierea și toată puterea, și dați putere de iubire poporului Meu ca să Mă împlinescă în el fiul acestui popor, că vreau să locuiesc cât mai mult, cât mai văzut pe pământ prin cei ce se aleg să-Mi dea locaș în ei, să-Mi dea iubirea lor Mie, și cu mare umilință să stea ei în duhul pocăinței mereu, mereu, căci numai aceasta Îl face pe Dumnezeu în om, și iată, este altfel aceasta decât știe omul că este Dumnezeu cu el. Toți sfinții au avut mare în ei duhul pocăinței, duhul care-L zidește pe Dumnezeu în om, și mare umilință îi trebuie omului și lucrărilor lui ca să poată avea în el acest duh, duhul pocăinței, duhul sfinților, duh duios, care-l face frumos pe om înaintea Mea.

O, am pe trâmbița Mea Verginica în mijlocul sfinților coborârii Mele de azi. Ea a fost mângâierea Mea și a sfinților Mei în zilele Mele cu ea pe pământ, că mare a fost lucrarea Mea prin ea și a începutului Meu cel de azi cu ea pentru taina nașterii din nou a lumii, naștere prin cuvânt, precum a fost și la început, și mult întărește ea dintre sfinți mersul lucrării Mele începută cu ea, dar mare iubire îți trebuie și ție, poporul Meu, mare, tată, mare, că măreț este Domnul, și toată lucrarea Lui cu tine trebuie să fie așa.

O, cu mare duh de umilință întăriți-vă unii altora iubirea de Dumnezeu, fiilor. Nu uitați pentru aceasta duhul pocăinței, tată, duhul cel plin de duioșie și de durere după Dumnezeu, căci cine n-are rană în suflet pentru iubirea de Dumnezeu, nu are nici duioșie în ființa sa, în simțirea și în purtarea sa față de Dumnezeu și față de om, că nu poate arăta frumos cerul și Domnul în om decât prin duhul duioșiei, duhul care vine de la duhul pocăinței în om, așa cum în proorocul Daniel se vedea acest duh atâta de frumos, care-i lumina ființa și iubirea și puterea lui cea pentru

Dumnezeu și pentru oameni și pentru cei ce voiau ca și el cu Dumnezeu prin dragostea lui de Dumnezeu.

O, poporul Meu, omul este învățat cu veselia, că zice că e bună, dar și creștinii voiesc tot așa, și bine este să știe cel ce urmează după Mine cu mersul vieții lui că oricât ar fi el de fericit, să nu uite să-și păstreze tot timpul în inimă lacrima cea după Dumnezeu, că altfel stă depărtat de Domnul și poate să cadă în voia diavolului, iar diavolul este vrăjmașul său și al Domnului său. Lacrima după Dumnezeu este iubirea care-l leagă pe om de Dumnezeu, precum desfătarea omului este iubirea care-l leagă de diavolul pe om, iar Eu am masă de cuvânt pe pământ și pun pe ea învățătură sfântă pentru cei ce vor să învețe iubirea de Dumnezeu și fericirea ei în om și a Domnului în ea, căci Eu tânjesc cu dor după om, după locul Meu din el și apoi după fața Mea în el. Amin.

O, Verginico, trâmbița Mea din care am început Eu, Domnul, să sun pe pământ în anul 1955! O, tată, rana Mea cea după om nu poate omul s-o înțeleagă. Atâta duioșie am folosit în mijlocul acestui popor, pe care am început să-l zidesc odată cu începutul lucrării Mele cu tine, tată, pe pământ! Atâția fii au fost pecetluiți cu taina acestui cuvânt, care plânge cu dor după om din cer și până pe pământ! O, atâta durere am de la cei ce au auzit bine cuvântul Meu cel duios și n-au avut drag să rămână întru el, tată! Au trecut cincizeci de ani și încă cinci ani apoi, și iată istorie a Domnului pe pământ scrisă în zilele acestea, și la care scriu cu dor. Aș vrea să-i am ai Mei și ai mersului Meu cel de azi pe toți cei care au auzit șoapta acestui cuvânt sfânt și plin de duioșie după om, dar omul se ia mult după simțirea lui, după vederea lui, după mintea lui și nu știe să ia de la Domnul pe cele ce vin spre el ca să-l zidească pe el. Grăiesc cu tine între sfinți, tată, dar grăiesc pentru cei ce cred aceasta. O, câtă durere se suie la Mine de la cei îndoielnici lucrului Meu cel de azi, tată! N-au învățat duhul duioșiei cei care au auzit glasul Meu cel de azi peste ei, și mulți din ei au rămas reci sau au tras spre răcire. Mă doare de la ei. I-o fi durând și pe ei, dar în felul lor, și nu așa cum Mă doare pe Mine de la ei, o, nu așa, Verginica Mea, trâmbița Mea cea de apoi!

— *O, nu așa, Doamne, nu ca pe Tine îl doare pe cel ce se alege pentru Tine prin taina acestui cuvânt, și avem mult de suferit de la puținătatea iubirii de Dumnezeu în cei ce nu pot altfel. În ziua mea de sobor între sfinți vreau să grăiesc cu cei puțini în iubire, căci ce altă lucrare avem noi decât să cuvântăm din cer în mijlocul celor ce iau pe Dumnezeu din acest izvor de cuvânt!*

O, fiule al acestui cuvânt și al acestui popor, vin cu Domnul la tine și te învăț lucrare mare, spre pacea ta. Învăță să fii primitor și nu respingător, și nu răzbunător, că nu omul lucrează spre tine, ci Domnul mereu, cu măsură măsurată de El. Dacă Domnul vine spre tine prin cei din jurul tău, prin cele ce vin spre tine, o, fii înțelept, că nu e bună neînțelepciunea, ci e bună umilința și pocăința, fiule. Învăță tu o lucrare mare acum și caută să crești prin ea, și cele ce vin spre tine bune sau rele prin cei din jurul tău, ia-le ca de la Dumnezeu sau cu îngăduința lui Dumnezeu venite spre tine, iar pe cele ce ți le faci tu cu mintea ta, cu ființa ta față în față cu cele ce vin spre tine, acelea sunt de la diavol, cel care se împotrivește lui Dumnezeu din om. Fiii lui Dumnezeu trebuie să-și hrănească în ei duhul umilinței și prin el duhul pocăinței, iar acestea au ca vrăjmaș în om duhul de sine al omului. O, învățați să primiți ca de la Domnul, fiilor, nu ca de la om, și primiți-vă unii pe alții pentru creștere, că voi nu știți când puteți să-I închideți Domnului ușa când El bate ca să vă încerce creșterea și credincioșia și primirea și iubirea frățească și înțelepciunea acestei iubiri. O, primiți frățește unii de la alții lecția iubirii frățești, ca să vadă Domnul aceasta între voi. O, nu se poate toți la cărma lucrurilor, că nu iese bine, fiilor, căci trebuie dăruire și trebuie jertfă cu iubire ca pentru Dumnezeu, nu ca pentru om acolo unde frații locuiesc împreună și unde pot să-și scrie în cer dăruire și fapte de iubire. O, este nevoie de naștere de sus mereu, mereu. Aceasta s-o aveți voi în grijă mereu, mereu, fiilor, căci voi ați ieșit din lume și trebuie să fiți sfințenia Domnului și stăpânirea Lui, și toate vor asculta atunci de

Dumnezeu pe pământ, că pe vremea când Moise a scos pe Israel din Egipt, a fugit marea dinaintea lui Israel, căci vântul a gonit-o, iar pe vremea lui Iosua a stat din cursul lui Iordanul și s-a întors înapoi și a trecut ca pe uscat Israel, că mare este voia Domnului prin cei ce se sfințesc pentru El, iar ei să zică atunci: «Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău se cuvinte toată slava și milei Tale și adevărului Tău».

O, învățați iubirea de Dumnezeu ori de câte ori vă încearcă Domnul ca să se vadă dacă o aveți pe ea în voi și între voi. Când inima vă îndeamnă să fiți vârtoși și neprimitori de frați, nu uitați că puteți fi și neînvârtoșați, că puteți fi și primitori, fiilor, și aceasta este cum alege omul să fie și să lucreze, dar duhul umilinței vă ajută să puteți ca de la Domnul și să iubiți, fiilor. Tot ceea ce lucrează din voi împotriva duhului umilinței nu este de la Domnul, măi fiilor, iar aceasta să credeți și să luați, ca fiii cei credincioși.

Mi-e dor să grăiesc, mereu mi-e dor, dar Domnul este mereu în cuvânt și poate totul, numai să fiți ascultători și primitori, fiilor. O, aveți grijă de vorbiri sfinte între voi și neamestecate cu cele de pe pământ, iar duhul duioșiei să însoțească toate clipele voastre frățești, măi fiilor, și rugați-vă unii pentru alții mereu, mereu, căci aceasta este iubire, fiilor, și este rugăciune cu putere iubirea. Vine Domnul din cer pe pământ și vă învață prin venirea Lui duhul duioșiei, căci El venind, așa Își arată iubirea. O, tot așa să lucrați și voi, și să nu vă tulburați de pe pământ, căci voi aveți cerul și sfinții lui ca patrie pentru voi, ca ajutori și ca binefăcători vouă. O, învățați să luați din cer, fiilor, și lucrați să aibă cerul ce lua din mijlocul vostru mereu, și veți avea bogăție în cer și tot binele cel pentru voi, măi fiilor.

Le-am grăit duios, duios ca și Tine, o, Doamne. Au nevoie de mângâiere mereu și de ajutor mereu, o, Tată al meu și al lor. Te rog cu multă umilință, dă-le lor ceea ce vezi Tu că trebuie să le dai, și iartă-i pe ei de toate greșalele lor prin iertarea Ta cea plină de milă, căci ei sunt sub sarcină, Doamne. Dă-le lor toată mângâierea, ca să poată ei pentru Tine, că Tu pentru Tine i-ai ales, iar eu dintre sfinți Îți cer mereu, Îți cer pentru ei, o, Doamne. Amin.

— O, trâmbița Mea, dulce a fost duhul tău și duioșia lui pe pământ! Duhul umilinței a făcut această frumusețe înăuntrul ființei tale. Îi mângâi mereu, ca să le dau putere să poată, tată. Îi întăresc sub greu și sub neputințe ca să pot purta sarcina Mea cu ei. Le dau ajutor numaidecât când îi văd plâpânzi și osteniți, numai să înțeleagă ei și să poată cu duhul cel frumos, cu duhul umilinței și al pocăinței, duhul care-L face pe Domnul în om. Amin.

O, poporul Meu, mângâie tu suferința trâmbiței Mele, tată! A fost tot într-o suferință pe pământ din pricina celor grei la mers. Acum suferă în cer de la cei puțini la iubire și la umilință. Iată, iubirea are rană. Frumos este sufletul rănit după Dumnezeu și pentru Dumnezeu, și tot așa este el și în cer.

Întăresc puterea și grija Mea cea pentru voi, fiilor. Fiți credincioși, tată! Pun sfinții toți mereu, mereu ajutori pentru voi în neputințe și în nevoi. Slujiți-Mi cu iubire, tată! Ea să vă fie slujirea și frumoasă să vă fie ea.

Vă binecuvintez rugăciunile, însoțite cu post sfânt, fiilor. Cereți, și vă voi da! Vă binecuvintez strigarea pentru înnoirea acestui pământ român, căci am făcut din el casa venirii Mele. Pace vouă! În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh cobor peste voi puteri și mângâieri și tot ce aveți nevoie și tot ce văd că trebuie să vă dau. Fiți tari și treji și sfinți cu rugăciunea, iar Eu vă dau, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 iunie 2011